

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců
JUDr. Václava Štencla, MA, a Mgr. Jana Jiráska, Ph.D., ve věci

žalobce: **TRADEPLAST, spol. s r. o.**, IČO 63478846
sídlem Suchov 257, 696 74 Suchov

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

za účasti
osob zúčastněných
na řízení: I. **Ing. R. Z., Ph.D.**
bytem X
II. **J. Z.**
bytem X
III. **EG.D., a. s.**, IČO 28085400
sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno
IV. **CETIN a.s.**, IČO 04084063
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 5. 2023, č. j. JMK 72700/2023, sp. zn.
S-JMK 132903/2022 OÚPSŘ,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Veselí nad Moravou, odbor stavební úřad, (dále „stavební úřad“) vydal dne 15. 7. 2022 rozhodnutí č. j. MVNM/22876/2022, sp. zn. S-MVNM/10350/2022 SÚ, kterým schválil na základě žádosti osoby zúčastněné na řízení I stavební záměr „Rodinný dům v lokalitě k. ú. S., parc. č. X“ (dále „záměr“) na pozemcích parc. č. X, XA a XB v katastrálním území X. Žalovaný následně na základě odvolání žalobce v záhlaví uvedeným rozhodnutím dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změnil část výroku prvostupňového rozhodnutí na str. 7 tak, že mezi účastníky řízení podle § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu zařadil osobu zúčastněnou na řízení II. Ve zbytku žalovaný dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Stanoviska účastníků řízení

2. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný se dopustil procesního pochybení, jestliže „pouze“ změnil část výroku napadeného rozhodnutí. Správní orgány dále nedostatečně posoudily soulad stavby s územním plánem. Argumentace, že u plochy označené jako „plochy bydlení – bydlení individuální (BI 9)“ se požadavek na vyloučení stavby rodinného domu ve druhém pořadí neuplatňuje, je ničím nepodložené konstatování. Žalovaný se nevypořádal s požadavkem vyplývajícím z § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění účinném do 31. 12. 2023, (dále „vyhláška č. 501/2006 Sb.“) a neodůvodnil, proč v případě záměru není zachován určitý odstup od hranice pozemku (stavební čára). Záměr je v rozporu s územním plánem umisťován do území s velkým potenciálním rizikem záplav. Přesahuje-li stavba stavebníka výškově sousední stavby žalobce o 5 metrů, nezohledňuje v rozporu s územním plánem charakter okolní zástavby. Je-li dosavadní vzdálenost objektů od silnice jednotná, není zřejmé, proč má být i z urbanistického hlediska umístěna stavba ve větší vzdálenosti. Argumentace, že dotčené pozemky neleží v záplavovém území vodního toku, je nedostatečná. Žalovaný přešel námitku žalobce a nevzal v úvahu, že pozemek parc. č. X je svažité a že bude docházet ke splavování rozprostřené ornice, čímž dojde k podstatnému ovlivnění odtokových poměrů. Správní orgány měly zohlednit, zda bez dalších opatření nebude narušena pohoda bydlení. Skutečnost, že narušenou pohodu bydlení chystá stavebník odstínit zelení, je nevymahatelnou povinností stavebníka. Napadené rozhodnutí je nesrozumitelné, neboť žalovaný narušení pohody bydlení zcela vylučuje, ale později naznačuje, že by k ní mohlo dojít. K argumentaci žalobce o narušení pohody bydlení se žalovaný nevyjádřil a opomenul důkazy navržené žalobcem. Skutečnost, že se dotčený pozemek nenachází v záplavovém území, nic nevypovídá o ohrožení záplavami. Žalobce upozorňuje na pochybení správce vodního toku, který v rámci aktualizace vymezení záplavového území nevyhodnocuje možná rizika povodní. Ve svých dalších podáních žalobce tvrdí, že jej záměr ohrožuje, neboť došlo k nesprávnému provedení základů záměru a že záměr je příliš blízko pozemku a stavbám žalobce. Požaduje předložení vyjádření stavebního úřadu, zda při výstavbě záměru byly dodržovány stavební

postupy podle projektové dokumentace. Upozorňuje na zavádějící tvrzení osoby zúčastněné na řízení I a neprůkaznost jí navržených důkazů. Poukazuje dále na zaplavení svého pozemku a poškození vstupní brány při povodních v září 2024, které považuje za důsledek realizace záměru, především provedených terénních úprav, oplocení a výsadby.

3. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že změna prvostupňového rozhodnutí byla žádoucí, nedošlo k nadbytečnému prodlužování řízení. Žalovaný trvá na závěrech závazného stanoviska orgánu územního plánování o tom, že záměr je v souladu s územním plánem. Záměr se nenachází v záplavovém území vodního toku. Za správnost navrženého projektového řešení odpovídá projektant. Záměr je situován v horní polovině svažitého pozemku parc. č. X, a proto je nereálné, aby jeho umístěním došlo ke zhoršení odtokových poměrů povrchových vod z pozemků žalobce. K navýšení pozemku stavebníka provedením záměru, ani ke změně odtokových poměrů rozproštěním ornice s ohledem na jeho velikost nedojde. Záměr je umístěn v dostatečné vzdálenosti od obytné části a obytného zázemí rodinného domu žalobce tak, aby nedocházelo k narušování pohody užívání jeho nemovitosti. Proti umožnění zástavby sousedních pozemků měl žalovaný možnost brojit v procesu pořízení a schvalování územního plánu obce Suchov.
4. Osoba zúčastněná na řízení I ve svém vyjádření navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné a souladné se zákonem. Uvádí, že nemůže dojít ke splavování ornice, neboť bude rozprostřena na části pozemku parc. č. X, který je v rovině. Ve svažité části pozemku rozprostírána nebude. Žalobce zaměňuje pojmy „odstup od hranice pozemku“ a „stavební čára“. Skutečnost, že se záměr nachází na plochách BI 9, dokazuje, že v této funkční ploše absentují potenciální rizika a ohrožení přírodními katastrofami, např. záplavami, neboť toto je jedno z prvních rizik, která jsou při tvorbě územního plánu vyhodnocována. Provedením záměru nedojde k navýšení pozemku osoby zúčastněné na řízení I. Rozproštění ornice je zcela zanedbatelné, nemůže dojít ke změně odtokových poměrů, neboť nedochází ani ke změně konfigurace terénu. Nemůže dojít ani ke splavování ornice, uvedené pozemky neleží v záplavovém území vodního toku. Tvrzení žalobce o narušení pohody bydlení a o případných imisích je vzhledem k umístění stavby absurdní. Pokud má žalobce za to, že mezi jeho částí stavby užívanou k bydlení a záměrem je nedostatečná zeleň, nechť si žalobce své pozemky osadí dostatečnou zelení. Lokální náplava při přívalových deštích byla v roce 2020 způsobena zaneseným propustkem pod veřejnou komunikací. Ve svých dalších podáních osoba zúčastněná na řízení I uvádí, že jedinou snahou žalobce je zpochybnit řádné provádění stavebních prací. Žalobce nerozlišuje mezi jednotlivými dvěma budovanými domy. Jeden je umístěn v rovině a druhý na mírně klesajícím svahu. Z žalobcem předložených fotografií plyne pouze to, že základová deska byla v době pořízení fotografií prováděna v souladu s projektovou dokumentací. Nemovitosti žalobce nejsou v žádném ohrožení záměrem, mj. protože svah klesá od severu k jihu a nikoli od severu k západu, kde mnohem dále západně leží obytné nemovitosti žalobce. Tvrzení žalobce o tom, že se jeho nemovitosti nachází pod realizovanými rodinnými domy, je zcestné. Osoba zúčastněná na řízení dále rozporuje tvrzení žalobce týkající se záplav z roku 2024 a opakovaně zdůrazňuje, že pro posouzení věci je rozhodující stav ke dni vydání napadeného rozhodnutí.
5. Osoba zúčastněná na řízení II se ve svých podáních shoduje s názorem vyjádřeným osobou zúčastněnou na řízení I. Tvrzení žalobce považuje za účelová. Záměr je ekologickou dřevostavbou, která klade odlišné nároky na výstavbu základových pásů v porovnání s „běžnou“ zděnou konstrukcí. Mírně se svažující terén od severu k jihu byl před zahájením

projekčních prací podroben odbornému zhodnocení inženýrsko-geologických a hydrogeologických poměrů, které neodhalilo žádná zvláštní specifika. Projektová dokumentace výsledky průzkumů zohlednila. Nemovitosti žalobce leží cca 15 metrů západně od stavby záměru a nemohou být proto v žádném případě ohroženy. Žalobce volí totožnou zaváděcí argumentaci pro oba rodinné domy, k jejichž stavbě dochází, ačkoliv v tomto případě pod záměrem nejsou umístěny nemovitosti žalobce, nýbrž rodinný dům osoby zúčastněné na řízení II – ta jakékoli ohrožení své nemovitosti vlivem výstavby záměru odmítá.

6. Osoby zúčastněné na řízení III a IV se k žalobě nevyjádřily.

III. Posouzení věci krajským soudem

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; dále „s. ř. s.“), a řízení předcházející jeho vydání. Soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
8. Nejprve soud poznamenává, že podle § 71 odst. 2 věty třetí s. ř. s. může žalobce rozšířit žalobu o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. K námitkám vzneseným po uplynutí této lhůty již soud proto nemůže přihlížet (k tomu blíže např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 12. 2004, č. j. 1 Afs 25/2004-69; ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007-92; či ze dne 9. 2. 2017, č. j. 5 As 61/2016-35, všechna zde citovaná rozhodnutí jsou dostupná na www.nssoud.cz).
9. Část argumentace vznesená žalobcem v rámci jeho navazujících podání učiněných v průběhu soudního řízení přitom oporu v podané žalobě nemá, a jedná se tedy o uplatnění zcela nových žalobních bodů. Za opožděné je proto nutno považovat zejména tvrzení o nesprávně provedených základech záměru, v důsledku kterých se žalobce cítí ohrožen na svých právech, dále pak tvrzení o zaplaveném pozemku žalobce a poškozené vstupní bráně, které dle žalobce při povodních v září 2024 způsobilo právě provádění záměru. Ani jedno z uvedených tvrzení nelze považovat za rozšíření řádně a včas uplatněných žalobních bodů. Žalobce sice v žalobě namítal nesprávnost posouzení změny odtokových poměrů, které učinil žalovaný, tuto námitku však nijak nespojoval s žádnými konkrétními důsledky ve vztahu ke svým nemovitostem. Ani v rámci žalobní námítky směřující proti nesprávnému vymezení záplavového území v obci Suchov neuvedl žádný konkrétní dopad do svých práv, na který by mohl v rámci svých následných podání navázat. Toliko v této souvislosti poukázal na nedostatečnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. na pochybení správce vodního toku. Námitky uplatňované v doplňujících podáních nad rámec žaloby jsou tedy opožděné. Kromě toho však podstata těchto námitek spočívá v prezentaci a interpretaci nových skutečností, ke kterým soud vůbec nemůže přihlížet, neboť rozhoduje podle skutkového stavu v době vydání správních rozhodnutí. Soud proto ani neprováděl dokazování žalobcem předloženou fotodokumentací a videodokumentací, neboť ty by nemohly vést k dalšímu objasnění relevantního skutkového stavu (tj. k okamžiku rozhodování správních orgánů).
10. Co se týče argumentace uplatněné v žalobě, zdejší soud dále uvádí, že z řady námitek není zřejmá konkrétní nezákonnost, která by mohla být potenciálně důvodem pro zrušení

napadeného rozhodnutí. Aby mohl být žalobce ve věci úspěšný, musí v rámci žalobních námitek tvrdit konkrétní zásah do svých veřejných subjektivních práv, ke kterému došlo v důsledku vydání napadeného rozhodnutí. Jinými slovy žalobce může účinně namítat jen takovou nezákonnost, kterou byl zkrácen na svých právech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 7 A 139/2001-67). Předpokladem věcné legitimace je, že žalobce je nositelem subjektivního hmotného práva, proti jehož porušení žalobou brojí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 3. 2005, č. j. 3 As 8/2004-61). Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005-86 (publ. pod č. 1764/2009 Sb. NSS), „[n]ikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv“.

11. Z povšechných tvrzení žalobce o tom, že není patrné, jaké důvody vedly stavebníka k umístění stavby rodinného domu podstatně výše, než je okolní zástavba, že rozproštěním ornice dojde k podstatnému ovlivnění odtokových poměrů, či že předmětné pozemky žalobce a osob zúčastněných na řízení jsou ohrožovány záplavami, nevyplyvá konkrétní nezákonnost napadeného rozhodnutí, ani konkrétní zásah do žalobcových práv způsobený vydáním napadeného rozhodnutí. Stejně je tomu i v případě (opožděné) námítka vztahující se ke způsobu provedení základů stavby záměru a požadavku žalobce na předložení vyjádření stavebního úřadu, zda při výstavbě záměru byly dodržovány stavební postupy podle projektové dokumentace. Tato tvrzení proto nejsou řádnými žalobními body, neboť soud v jejich světle nemůže vůbec posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí.
12. V části žalobní argumentace žalobce dále *de facto* brojí proti územnímu plánu obce Suchov, v části brojí proti nedostatečné aktualizaci vymezení záplavového území správcem vodního toku. Ani územní plán, ani dokumenty vydávané správcem vodního toku nejsou závaznými podklady napadeného rozhodnutí, jejichž zákonnost by mohl soud v režimu § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumávat. Uvedené námítka proto soud vyhodnotil jako nepřipustné, a věcně se jimi nezabýval.
13. Soud se proto dále zabýval pouze těmi námitkami, které byly uplatněny ve lhůtě pro podání žaloby, opírají se o skutkový stav v době vydání správních rozhodnutí, plyne z nich konkrétní nezákonnost napadeného rozhodnutí a konkrétní zásah do práv žalobce a směřují skutečně proti napadenému rozhodnutí, a nikoliv proti jinému aktu.
14. Žalobce předně namítá, že se žalovaný dopustil procesního pochybení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jestliže přistoupil „pouze“ ke změně prvostupňového rozhodnutí dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.
15. Dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu platí, že „*jestliže odvolací správní orgán dojde k závěru, že napadené rozhodnutí je v rozporu s právními předpisy nebo že je nesprávné, napadené rozhodnutí nebo jeho část změní; změnu nelze provést, pokud by tím některému z účastníků, jemuž je ukládána povinnost, hrozila újma z důvodu ztráty možnosti odvolat se; podle § 36 odst. 3 se postupuje, pouze pokud jde o podklady rozhodnutí nově pořízené odvolacím správním orgánem; je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změní odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění; odvolací správní orgán nemůže svým rozhodnutím změnit rozhodnutí orgánu územního samosprávného celku vydané v samostatné působnosti*“.
16. Nejen zákon, ale i judikatura správních soudů připouští, aby odvolací orgán měnil či upravoval samotné výroky prvostupňových rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. června 2007, čj. 8 As 30/2006-88, či ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 As 32/2008-4). Ve shodě s odbornou literaturou dokonce takový postup, zohledňující zásadu

procesní ekonomie, preferuje (srov. Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: *Správní řád. Komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 505–521). Rušení prvostupňových rozhodnutí a vrácení věcí odvolacím orgánem zpět orgánu prvostupňovému by mělo sloužit až jako krajní možnost řešení vad prvostupňových rozhodnutí. Je-li možné zjištěnou nezákonnost či nesprávnost prvostupňového rozhodnutí odstranit změnou napadeného rozhodnutí, je odvolací orgán v zájmu ekonomie řízení povinen k tomuto kroku přistoupit. Právě provádění různých oprav a doplnění výroku, jež nemění jeho smysl a obsah, jsou při aplikaci § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu typické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).

17. Byť § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu stanovuje zákonné výjimky, kdy odvolací orgán nesmí změnit napadené rozhodnutí, krajský soud je toho názoru, že se o takovou situaci v nyní projednávané věci nejednalo. Usnesení nebylo vydáno v samostatné působnosti. Z povahy věci nemohlo jít ani o tzv. překvapivé rozhodnutí, které by žalobci odebralo právo na opravný prostředek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
18. Doplnění osoby zúčastněné na řízení II mezi účastníky řízení ve smyslu § 27 odst. 1 písm. a) správního řádu do výroku rozhodnutí za situace, kdy s danou osobou bylo v průběhu celého řízení řádně jako s účastníkem řízení jednáno, představuje dle názoru zdejšího soudu správnou aplikaci § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu. Jelikož změně výroku prvostupňového rozhodnutí v daném případě nic nebránilo, žalovaný tento postup správně upřednostnil před jeho zrušením, jež by bylo spojeno s vrácením věci k novému projednání a tím k neopodstatněnému prodlužování správního řízení a oddalování konečného vyřešení věci. Obdobně jako ve věci posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34, i v právě posuzované věci „[Ž]alovaný žalobou napadeným rozhodnutím účastníky řízení nikterak procesně nepoškodil, naopak jeho postup odpovídal požadavkům efektivity, jež na odvolací orgány dlouhodobě klade judikatura správních soudů, odborná literatura i veřejný ochránce práv“.
19. Soud tedy v procesním postupu žalovaného neshledal pochybení, a tudíž ani důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Námitka žalobce je nedůvodná.
20. Žalobce dále namítá nedostatečné posouzení souladu záměru s územním plánem obce Suchov. Brojí proti tvrzení správních orgánů, že u plochy BI 9 se neuplatňuje požadavek na vyloučení stavby rodinného domu ve druhém pořadí. Toto tvrzení je dle žalobce nesprávné, strohé a ničím nepodložené. Námitce žalobce soud nepřisvědčil.
21. Předmětné tvrzení, uvedené na str. 11 napadeného rozhodnutí, vychází z podmínek prostorového uspořádání pro plochy „BI – Plochy bydlení – bydlení individuální“ stanovených právě v územním plánu obce Suchov. V rámci těchto podmínek je územním plánem stanoveno, že u plochy BI 9 (tj. plochy, ve které je umístěn záměr osoby zúčastněné na řízení I) se požadavek na vyloučení stavby rodinného domu ve druhém pořadí neuplatňuje. Žalovaný, stavební úřad i orgán územního plánování vydávající ve věci závazné stanovisko vycházeli z této podmínky, jejíž splnění následně vyhodnocovali ve vztahu k záměru. Nejedná se tak o ničím nepodložené tvrzení, ale právě naopak o odůvodněný závěr opřený o konkrétní podmínku stanovenou územním plánem obce Suchov.
22. Žalovaný se dle názoru žalobce nezabýval požadavky vyplývajícími z § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a neodůvodnil, proč v případě záměru není zachován určitý odstup od hranice pozemku (stavební čára).

23. Ustanovení § 20 a násl. vyhlášky č. 501/2006 Sb. stanovují požadavky na vymezení pozemků. Dle § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že stavební pozemek „se vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním a základovými poměry, umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby pro navrhovaný účel a aby byl dopravně napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou pozemní komunikaci“.
24. Citované ustanovení však nestanoví žádný konkrétní odstup od hranice pozemku. Ten naopak stanoví § 25 citované vyhlášky; limity v něm uvedené přitom byly zjevně naplněny. Nelze vůbec souhlasit se žalobcem, že „není zachován určitý odstup od hranice pozemku (stavební čára)“. Žalovaný na str. 13 napadeného rozhodnutí k umístění záměru uvedl, že záměr je ve vzdálenosti 4 metry od hranice pozemku parc. č. XC (orná půda) a 13,9 metrů od prodloužené linie boční zdi garáže rodinného domu žalobce. Odstup od hranice pozemku tak v případě záměru zjevně zachován je. Pokud žalobce požaduje stanovení stavební čáry, pak zdejší soud poznamenává, že se jedná o zcela jiný regulativ, k jehož stanovení nedochází v rozhodnutí o umístění stavby, ale zpravidla v územním plánu. Není-li v územním plánu určitý regulativ stanoven (a stanoven ani být nemusí), nelze stavebnímu úřadu vyčítat, že se jím neřídil.
25. Podle názoru soudu zároveň odstup záměru od pozemku žalobce nevede k nepřiměřenému zásahu do vlastnického práva žalobce. Ze správního spisu vyplývá a mezi stranami není sporu o tom, že záměr je umístěn 13,9 metrů od prodloužené linie stěny garáže rodinného domu žalobce, přičemž teprve za touto garáží se nachází obytná část domu žalobce. Uvedenou vzdálenost zdejší soud ve shodě s žalovaným považuje za dostatečnou pro zachování práv žalobce spojených s užíváním jeho nemovitosti. Nutno podotknout, že žalobce má právo na pohodu bydlení přiměřenou poměrům v daném místě a čase. S ohledem na provedenou změnu územního plánu (proti které mohl žalobce případně brojit samostatným návrhem), která v dané lokalitě vymezila plochy pro bydlení, nemůže žalobce požadovat absolutní soukromí a izolaci své nemovitosti. Odstupová vzdálenost rodinných domů ve výši 13,9 metrů, navíc za situace, kdy směrem k nemovitosti žalobce jsou v záměru situována pouze dvě okna od koupelen a jedno okno od pokoje v podkroví, s možností odstínění zelení, se soudu nejeví jako nepřiměřená.
26. Soud na rozdíl od žalobce nevnímá rozpor v argumentaci žalovaného uvedené v napadeném rozhodnutí. Žalovaný na str. 13 a 14 napadeného rozhodnutí uvedl důvody, na základě kterých dospěl k závěru, že realizací záměru nebude pohoda bydlení žalobce narušena nad míru přiměřenou poměrům. Nad rámec nutného posouzení pak uvedl jako možnost zajištění větší míry soukromí výsadbu zeleně s informací, že stavebník záměru takovou výsadbu hodlá učinit. Nejedná se však o podmínku společného souhlasu, neboť i bez výsadby zeleně dle názoru žalovaného nedojde k narušení pohody bydlení žalobce nad míru přiměřenou poměrům.
27. Žalovaný neopomenul ani judikaturní závěry týkající se pohody bydlení, na které žalobce odkazoval v rámci svého odvolání. Posouzení míry, v jaké může být provedením záměru pohoda bydlení žalobce narušena, bylo žalovaným provedeno v souladu se závěry Nejvyššího správního soudu uvedenými v rozsudcích ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116, a ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113. Žalovaný se zabýval povahou a členěním záměru, jeho umístěním, účelem, který má plnit, odstupovou vzdáleností mezi sousedícími nemovitostmi a jeho potenciálními vlivy na okolí. Zejména s ohledem na odstupovou vzdálenost rodinných domů (13,9 metrů), pak dospěl k závěru, že pohoda bydlení žalobce nebude narušena nad míru přiměřenou poměrům. S tímto hodnocením se zdejší soud zcela

ztotožňuje a dodává, že faktory, které žalobce zmiňuje, např. snížení odstupové vzdálenosti mezi budovami, omezení výhledu, narušení soukromí, bezesporu pohodu bydlení ovlivňují, avšak samy o sobě neimplikují nepřiměřené narušení pohody bydlení.

28. Jak opakovaně uvedl Nejvyšší správní soud (např. rozsudek ze dne 10. 12. 2020, č. j. 4 As 216/2020-30), vlastníci stávajících nemovitostí nemají žádné garantované právo na neměnné poměry v území, mají právo na ochranu pouze před excesivními zásahy, které jsou obtěžující nad míru přiměřenou poměrům v daném místě. Každá stavba logicky způsobuje určité zatížení svého okolí. Po stávajících vlastnících okolních pozemků a staveb vůči plánovanému záměru tak lze spravedlivě požadovat, aby takové zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře z obecně vyžadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétní lokalitě. Jak navíc uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010-145, vlastníci nemovitostí si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.
29. Žalobce dále namítá nesplnění podmínky uvedené v územním plánu obce Suchov, dle které *„způsob zástavby a její výšková hladina musí zohledňovat charakter okolní zástavby“*, neboť záměr přesahuje výškově sousední stavby žalobce o 5 metrů.
30. Zdejší soud uvádí, že totožnou námitku vznesl žalobce v odvolání, přičemž žalovaný ji na str. 11 a 12 napadeného rozhodnutí podrobně vypořádal. Namísto aby žalobce reagoval na závěry žalovaného a rozporoval argumentaci jím uvedenou, toliko opakuje námitku odvolací. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74 (obdobně rozsudky ze dne 5. 8. 2019, č. j. 1 Afs 75/2019-34, nebo ze dne 9. 7. 2019, č. j. 7 Afs 161/2018-28), uvedení konkrétních žalobních námitek nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání, či snad pouhým odkazem na takové podání již proto, že odvolací námitky směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí prvostupňovému). Žalobce je povinen jím spatřované důvody nezákonnosti napadeného rozhodnutí správního orgánu v žalobě explicitně uvést a vymezit tak rozsah soudní kontroly správního rozhodnutí.
31. Přestože žalobci nic nebrání v tom, aby v rámci žalobních bodů zopakoval své argumenty vyjádřené v průběhu řízení před správními orgány, musí vzít v úvahu, že žalobou napadá právě rozhodnutí o odvolání, které jeho ve správním řízení uplatněné argumenty vypořádává, a žalobní body se tak musí vztahovat právě k obsahu napadeného rozhodnutí. Správní soudy nejsou další, třetí instancí ve správním řízení (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2008, č. j. 7 Afs 54/2007-62). Pokud se tedy žalobní námitky shodují s odvolacími námitkami, aniž by žalobce jakkoliv reagoval na argumentaci uplatněnou v napadeném rozhodnutí, lze takové námitky vypořádat odkazem na napadené rozhodnutí s tím, že se soud s hodnocením žalované ztotožňuje. Nesnaží-li se totiž žalobce argumenty žalovaného konkrétně vyvrátit, nemá zpravidla ani soud prostor „v mezích žalobních bodů“ (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) tuto argumentaci zpochybnit. A ob stojí-li argumentace žalovaného, nutně ob stojí i závěr z ní plynoucí.
32. Žalovaný předmětnou odvolací námitku vypořádal zcela dostatečnou, logicky konzistentní argumentací, ve které ve shodě se stavebním úřadem a orgánem územního plánování dospěl k závěru, že záměr odpovídá územním plánem stanovené maximální výškové hladině 2. NP a zohledňuje charakter okolní zástavby. Jak uvedl žalovaný, záměr je jednopodlažní stavbou rodinného domu s využitím podkroví. Zároveň podotkl, že výsledná výšková hladina záměru, který převyšuje stavby žalobce, není způsobena stavbou jako takovou, nýbrž

konfigurací terénu, ve kterém je záměr umisťován a který sám o sobě převyšuje pozemky odvolatele. Uvedená skutečnost však nijak nebrání umístění stavby, neboť tu předpokládá – s vědomím dané konfigurace terénu – územní plán, který danou lokalitu vymezil jako plochu pro individuální bydlení, a to dokonce s možností umístění stavby rodinného domu ve druhém pořadí, což záměr žalobce je. Napadené rozhodnutí na str. 12 rovněž uvádí, že okolní zástavba je tvořena samostatně stojícími rodinnými domy s výškovou hladinou do 2. NP, přičemž charakter zástavby ani hmota objektů nejsou jednotné, společné mají pouze zastřešení šikmou střechou. Závěr žalovaného, že záměr zcela odpovídá charakteru okolní zástavby a z jejího rámce nevybočuje, je tedy logicky odůvodněn. Samotná skutečnost, že záměr žalobce převyšuje stavby žalobce o 5 metrů, ještě neznamená, že záměr je v rozporu s charakterem okolní zástavby. Podstatné je komplexní zhodnocení všech okolností, a to jak podmínek stanovených územním plánem, tak charakteru staveb v předmětné obytné zástavbě, a to všech, nikoli jen staveb ve vlastnictví žalobce. Přesně takové hodnocení žalovaný dle názoru zdejšího soudu provedl a soud jeho hodnocení nemá co vytknout. Námitku žalobce tedy soud shledal nedůvodnou.

33. Další žalobní námitka spočívá v tvrzení, že hovoří-li žalovaný v napadeném rozhodnutí o tom, že v předmětné obytné zástavbě je vzdálenost objektů od silnice obdobná, není zřejmé, proč má být i z urbanistického hlediska umístěna stavba ve větší vzdálenosti. Námitce žalobce zdejší soud nepřisvědčuje, neboť daná skutečnost z napadeného rozhodnutí zřejmá je a je dána právě podmínkami prostorového uspořádání stanovenými v územním plánu obce Suchov, dle kterých se v ploše BI 9 připouští výstavba rodinných domů ve druhém pořadí. To zcela explicitně uvedl i žalovaný na str. 12 napadeného rozhodnutí. Umožní-li územní plán výstavbu v druhém pořadí, z logiky věci budou takto provedené stavby ve větší vzdálenosti od silnice než stavby v první řadě. Tuto skutečnost proto nelze hodnotit jako rozpor s charakterem okolní zástavby.
34. Žalobce rozporuje také tvrzení žalovaného, dle kterého provedením záměru nedojde k navýšení pozemku osoby zúčastněné na řízení I, a to ani rozproštěním ornice. Dle žalobce je argumentace žalovaného, že dotčené pozemky neleží v záplavovém území vodního toku, nedostatečná, neboť je třeba zohlednit svažitost pozemku, jeho vliv na splavování rozproštěné ornice a ovlivnění odtokových poměrů.
35. Na argumentaci žalovaného uvedenou v napadeném rozhodnutí je třeba nahlížet optikou odvolací námitky, která byla žalobcem uplatněna. Předmětem odvolací námitky bylo tvrzení žalobce o tom, že v důsledku zvýšení stávající výšky pozemku osoby zúčastněné na řízení I může dojít k zaplavení pozemku žalobce. Žalovaný se dle názoru zdejšího soudu v napadeném rozhodnutí zcela dostatečně s touto námitkou vypořádal argumentem, že rozproštění ornice na pozemku osoby zúčastněné na řízení I bude provedeno v natolik zanedbatelné míře, že nemůže mít žádný vliv na odtokové poměry pozemku žalobce. Žalovaný uvedl, že „[n]avrhovaný dům je situován v horní polovině svažitého pozemku p. č. X a je proto zcela nereálné, aby jeho umístěním došlo ke zhoršení odtokových poměrů povrchových vod z pozemků odvolatele“. Žalovaný se zabýval konkrétním způsobem odváděním dešťové vody ze stavby záměru a uzavřel, že dešťová voda bude svedena do místa, které je od pozemků žalobce odděleno pozemkem parc. č. XA o šířce více než 27 metrů. Lze tedy shrnout, že všechny žalobcem namítané aspekty žalovaným zohledněny byly. Konstatování žalovaného o tom, že dotčené pozemky neleží v záplavovém území, vychází z územního plánu jakožto podkladu pro vydání územního rozhodnutí. Žalovaný nebyl povinen uvedenou skutečnost jakkoli rozvádět, stejně tak neměl ani pravomoc tuto skutečnost jakkoli zpochybňovat. Zdejší soud nepopírá, že pozemek žalobce mohl být v minulosti

zaplaven v důsledku přívalových dešťů, resp. v důsledku nefunkčního propustku u silnice, tuto skutečnost však nelze klást k tíži stavebníkovi a ukládat mu povinnosti nad rámec zákona, kterými by chránil pozemky ve vlastnictví žalobce od potenciálních vlivů přírodních jevů, jejichž působení nijak nesouvisí se záměrem. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, „*bezpečnou likvidaci dešťových vod ze svého pozemku si musí každý vlastník zajistit sám*“. Pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí je podstatné, že záměr podle projektové dokumentace bezpečnou likvidaci dešťových vod předpokládá, a to nikoliv jejich odvedením na pozemek žalobce.

36. Správní orgány přitom při posuzování odtokových poměrů vycházely mimo jiné také ze závazného stanoviska Městského úřadu Veselí nad Moravou, odboru životního prostředí a územního plánování ze dne 19. 10. 2021, č. j. MVNM/47938/2021. Dotčené orgány přitom obecně disponují pro účely vydávání závazných stanovisek odborným aparátem, který je schopen kvalifikovaně posoudit odborné otázky spadající do jejich působnosti. Vedle toho správní orgány rovněž vycházely z vypracovaného Zhodnocení inženýrsko-geologických poměrů, které tvoří součást projektové dokumentace a z části projektové dokumentace D1.1 Architektonicko-stavební řešení, které uvedené otázky podrobně zpracovávají tak, aby bylo zajištěno bezpečné odtékání vody z pozemku osoby zúčastněné na řízení I. Žalobci nic nebránilo v tom, aby v průběhu řízení závěry správních orgánů konkrétními výhradami zpochybnil a předložil konkurující odborné podklady, které by potvrdily nesprávnost dosud shromážděných odborných podkladů. Pouhé přesvědčení žalobce o negativním ovlivnění odtokových poměrů na jeho pozemku v důsledku výstavby záměru nemůže kvalifikovaným způsobem dosud shromážděné odborné podklady zpochybnit. Ze samotné skutečnosti, že pozemek žalobce bývá při delších deštích zaplaven, neplyne žádná konkrétní nezákonnost napadeného rozhodnutí.
37. Z výše uvedeného posouzení zároveň plyne, že žalovaný se řádně zabýval všemi odvolacími námitkami a své úvahy dostatečně odůvodnil. Soud proto nemohl přisvědčit ani obecně uplatněné námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

IV. Shrnutí a náklady řízení

38. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji zamítl ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s.
39. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
40. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jim náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2024

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu